

Publicerad 2013-05-06 21:35 av Eriizas

En novell, i kapitel, som handlar om en flicka med flera psykiska problem.

Men hon stöter på fler problem på sin väg än hon kunde ana.

En berättelse om vissa människors verklighet, och hur fel allt kan bli, även när det känns rätt.

(Första kapitlet)

Hon som kallades Leslie - 1

När hon sprang mellan träden i en fart som bara en fortlöpare kan uppnå -

hon var ingen sportdåre, hon brydde sig inte om sådant -

var blicken var vild och panikartad.

Håret svängde åt alla håll och vinden fick det att blockera hennes gråblå ögon..

* * *

Den morgonen hade hon gått upp innan det var lunchtid, och bara det var ett STORT framsteg!

Väntandet inför att vattenkokaren skulle göra sitt jobb kändes som en evighet.

Under tiden tog hon ett par steg runt i sin lilla lägenhet, kastade en överblick och kände ångest..

Ostädat, kaos som härjade, som någon typ av studentboende där ingen tog ansvar för något, hon vände blicken och suckade.

Nu ville hon inte ens vara kvar i rummet och vände sig mot köket, mot vattenkokaren, mot det heliga kaffet.

Men blicken satte sig fast i spegeln, den som hängde i hallen, den hon alltid tvingades att gå förbi, hon såg sig själv i ögonen, inget vackert stirrade tillbaka, bara en ful och fet person som knappt levde, och heller inte förtjänade att göra det.

Verkligheten var en annan.

Hon hade lagom långt och tjockt hår, något hon hade varit stolt över förr i tiden, tiden innan ångesten och tårarna tog över.

Hon litade inte på frisörer (eller många andra människor heller för den delen), så hon klippte sig själv så som hon gjort under de senaste åren, även de olika hårfärgerna stod hon för.

Håret var just nu mörkrött med delar av brinnande orange i slingor.

Hon var inte heller tjock, bara något hon fått för sig, ni vet - alla tidningar som hetsar på om den "perfekta kroppen".

Kroppen hon aldrig kunde nå till, trots alla försök.

Ansiktet däremot - vackert, fina kindben och förtrollande ögon.

Men alla reagerade på hennes skrot i ansiktet och svarta kajalränderna kring hennes ögon.

Kanske var det ett sätt för henne att dölja hennes riktiga "jag", eller var det enbart för att hon

tyckte genuint att det var fint..?

Hon hade nog inte ens själv svaret på de frågorna..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eriizas med Poeter.se id #44537 innehar upphovsrätten